

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ἐβδόμη τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
προπάτορες ὑμνοῦνται σεβαστοί.

Χίλια δεκαπέντε κι' ἑκατὸν ἀκόμη,
ἐορτὴ μεγάλη καὶ ρητόρων βρόμοι.

Μὲ νέον πόνον πρὸ τῶν προγόνων.

Πάντα' μπροστά μας ζωντανοί, πάντα' μπροστά μας νέοι,
μὲ τὴν δική σας τὴν πνοή τὸ γένος ἀναπνέει.

Κι' ὅσο διαβαίνουν οἱ καιροὶ κι' ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια
τόσο' ψηλὰ πυργόνονται κορμοστασίαις μεγάλαις,
τόσο βροντοῦν πρὸ δυνατὰ τὰ κλέφτικα μηλιόνια
καὶ πρὸ πολὺ λαμποκοποῦν τὰ δαμασκιά κι' ἡ πάλαις.

Τὸ πλο τῆς νέας ἐποχῆς, τὸ τωρινὸ κανόνι
ζηλεύει τὰ τουφέκια σας, τὰ πυροβολικά σας,
σκύβει' στὸ καρυοφύλλι σας, σκύβει καὶ' στὸ μηλίονι,
καὶ μόν' ἀνδραγαθήματα μᾶς μένουν τὰ δικά σας.

Τὰ τιμημένα τάρματα καιρὸς δὲν τὰ παληώνει,
κι' ὅπως περνῶνε χρόνοι
ὥς οὐ' στὴ γῆνὰ στείλουν φῶς ἀστέρια σελασφόρα
κι' ἐμεῖς αὐτὸ νομίζομε πῶς μᾶς τὸ στέλλουν τώρα,
ἔτσι καὶ τῶν τροπαίων σας τὸ φῶς τὸ μακρινὸ
φεγγόβολει τριγύρω μας ὡσὰν σημερινό.

Τὸν Μορεᾶς κι' ἐγὼ πικρὰ θρηνολογῶ.

Τὴν δόξασες τὴν μάννα σου' στὰ ξένα,
κι' ἐκείνη τὸ νεκρὸ της τὸ παιδί
μ' Ἑλληνικὸ τὸ δόξασε κλαδί,
ποῦ τόκοψε μὲ μάτια βουρκωμένα.

Τί στέφανα σ' ἐστόλισαν' στὴν ἄλλη,
τὴν Γαλλικὴ πατοίδα τὴ μεγάλη.
Κι' ἂν τοῦτα ξεφυλλίσουν μὲ τὸν χρόνο,
ἀλλὰ πνοὴ καιροῦ δὲν θὰ μαράνη
καὶ τῆς μικρῆς πατρίδας τὸ στεφάνι,
ποῦ μὲ τῆς μάννας τὸ πλεῖξε τὸν πόνο.

Οἱ πρῶτοι τῶν ρητόρων σὲ τάφους προπατόρων.

Φ.—Πῶς μᾶς θεωρεῖτε, πρόγονοι, κι' ὁ λογισμὸς ποῦ τρέχει;
κυττάξετε τὴν ἀνοιξι, ποῦ μόσχους ξαναδρέχει.
Τῆς Ἑθνικῆς τῆς Ἑορτῆς ἀκούω τὰ κανόνια
καὶ γύρω μου πετοῦν τρελλὰ τοῦ Μάρτη χελιδόνια.

Πάλι γιορτὴ τῆς Λαύρας,
μεγάλαι συγκινήσεις,
κι' ἀρχίζει προσφωνήσεις
κάθε Ρωμῆος παλάδρας.

Κι' ἐμένα τώρα κάποιος μοῦ λέει μὲς' στὴ φέστα:
στάσου μὲ φαμφαρόνους
ἐμπρὸς εἰς τοὺς προγόνους,
κι' ὅλα τὰ τρόπαιά σας καμαρωμένους πέστα.

Τὶ λόγους βγάξουν ὅλοι!..
πάλι τῆς Λαύρας σκόλη
σὺν ἄλλοτε κι' ἐφέτο.

Μαζὶ μὲ τοὺς συγχρόνους
προσφώνησε προγόνους
καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο.

Σήκω, καὶ στὴ θυσία
τῶν λόγων τὴν μεγάλην,
ἔλα νὰ δώσης πάλι
σ' αὐτοὺς λογοδοσία.

Τὰ μάρμαρά των φλέγε,
καὶ πῆς τους τὶ τοιγάρα
ἦπες καὶ πάλι, κοῦκο.

Κι' ἀπὸ τὸ λέγε λέγε
πῶς ἔτρεχες γαργάρα
νὰ κάνης μὲ σαμποῦκο.

Ἦες τους καὶ τὶ καφέδες
ἦπες σὲ καφενέδες,
καὶ πόση θραῦσις νέα
παράποτε γενναία
ἔγινε σὲ νερὰ
κρύα καὶ δροσερά.

Φώναξε λὲρ μπαλέρ,
καὶ πῆς τους, βρὲ Σιγρίλιο,
πῶς σὺν τὸν Σαντεκλαίρ
ἔχαιρέτησες τὸν ἥλιο,
διαβάζοντας μὲ σκέψι τραναῖς ἐφημερίδες
κι' ἔχοντας τεντωμέναις τῆς δροῦ σου τῆς ἀρίδες.

Ἦες τους πῶς ξαπλωμένος
εἰς τῆς δένδρστοιχίαις
ἔμακάριζες τὸ γένος
γιὰ τόσαις εὐτυχίαις.

Ἦες τους πῶς στὸν ἀγῶνα τὸν ἀνορθωτικὸν
ἐξενοῦσες τὴν πατρίδα,
κι' ἐκύτταζες ἀπέξω τὸ καψο-Κεντρικὸν
μὲ μάτια σὺν γαρίδα.

Ἦες τους, βρὲ Περικλέτο μου, καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα
πῶς ἄλλον ἀνορθώσεως δὲν ἐννοεῖς ἀγῶνα
γενναῖον, πατριωτικόν, κι' ἀληθινὰ γιγάντειον,
παρὰ τὸν ἀνορθώνοντα μονάχα τὸ βαλάντιον.

Μισέλληνας νὰ σκάζης
μόνο μὲ τὴν λαλιά,
κι' ἐν λόγοις πάντα νίκα.

Καὶ ν' ἀναμνησκᾷς
τὰ κλέη τὰ παληὰ
σὺν τράγος, σὺν κατόικα.

Εἰς τοὺς προγόνους ἄλλη προσφώνησις μεγάλη.

Πῶς μᾶς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... καινούρια τελετὴ,
κανόνια καὶ στρατοί.

Καὶ πάλι πατριωτικὰς μᾶς ἐσφίξαν μανίαις,
καὶ πηλαλοῦν μὲ λάδαρα μεγάλαις Συντεχνίαις.

Πῶς μᾶς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... καθέννας ἀλαλάζει,
ρητόρων γδοῦπος ἀντηχεῖ,
πέφτουνε λόγια σὺν βροχῇ
καὶ λόγοι σὺν χαλάζι.

Ἐπάνω μας μὴ ρίχνετε τὸ βλέμμα σας τὸ κρύον,
καὶ τώρα σκόρπισε ζωὴ
ἐπαναστάσεων βοή
καὶ συλλαλητηρίων.

Πολλοὶ φαγάδες λούφαξαν τῆς Ρωμηοσύνης πρῶτοι,
καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως σὰς ἔξυπνησαν οἱ κρότοι,
καὶ οἱ εἰς ἐχαιρετήσατε
τὰ πρῶτα τῆς σκιρτήματα,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ μνήματα
τὴν ἐχειροκροτήσατε.

Ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸν βαθύ
στρατοῦ σὰς σήκωσε σπαθί,
κι' ἴδατε λάβαρα λαοῦ νὰ κλίνουν ἐμπροστά σας,
ποῦ τὰ βλογήσατε καὶ οἱ ἀπὸ τὰ μνήματά σας.

Τὶ λάδαρα κυμάτισαν σὲ φθινοπύρων αὔρας,
καὶ σὲ προπάτορας κλεινοῦς
ὄρκους ὠρκίσθησαν τρανοῦς,
ὅτι θὰ γίνουν σὺν κι' αὐτὸ τὸ λάδαρο τῆς Λαύρας.

Ἐλπίς καὶ τὴν ἀναγεννᾷ
πόθων ὀνειράτα τρανά,
καὶ γύρω πράσινα βουνά
τῆς πράσιναις των κορυφαῖς ἐμπρὸς μας χαμηλόνουν
κι' ἐπάνω των τὰ χέρια μας λάδαρ ἀναστηλόνουν.

Μὲ τῆς Ἐπαναστάσεως τὸ κήρυγμα τὸ νέον
ἐνόμισαν καὶ σὺφρονες καὶ κάμποσοι κουτοὶ
πῶς ἄψε οὐδὲς κι' ἡ κοιλὰς ἡμῶν τῶν κεχρηναίων
θὰ γίνη κήπος τῆς Ἐδέμ, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Ἄλλ' ὅμως οἱ, ποῦ ξέρετε τὰ τόσα μας τὰ χάλια,
βεβαίως θὰ γελάσατε μὲ τούτων τὰ κεφάλια,
καὶ τώρα στεφανόνετε μὲ δάφνινον κλαδί
καθέννας μας φιλότιμο καὶ τοληρὸν παιδί,
ποῦ μία σκέψις τόφερε μεγάλη στὸ Γουδί.

Πῶς μᾶς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... μὰ τώρα λὲν καμπόσοι,
ποῦ κάπως ἔχουν γνῶσι,
πῶς ἀπ' ἐκείνη τοῦ Γουδίου τὴν τρομερὴν βραδεῖα
πολλοὶ λογάδες σωφρονοῦν
κι' ἐπαύσαν πᾶν νὰ κοπανοῦν
ἀέρα σὲ γουδί.

Ρὲ Μῆτσο καπετάνο μου μὲ τὸ κουδαρονταλῆκι, μισὸ δικό σου καὶ μισὸ δικό μου τὸ τσιφλίκι.

Ὅμως εἶναι καὶ καμπόσοι μὲ κεφάλι παλαθὸ
καὶ γεινάτι γκαμηλίσιο,
ποῦ τὸν δρόμο τὸν στραθὸ
τὸν κυτοῦν ἐμπρὸς των ἴσιο.

Πλήν, προπάτορες μεγάλοι,
ἔβρισκονταί μὲ τούτους κι' ἄλλοι,
ποῦ ποτὲ δὲν πέρνουν κάθο, καὶ, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
μ' ὅλα τὰ Γουδία δὲν παύουν τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.

Εἰρήνης μᾶς προσφέρεται λευκός, παρθένος κρίνος,
κι' ἂν τῆς Ἐπαναστάσεως στομώνωνται λεπίδες,
κι' ἂν διελύθη σήμερα κι' ὁ Σύνδεσμος ἐκεῖνος,
ἀλλὰ δὲν διελύθησαν ὀνειράτα κι' ἐλπίδες.

Νέας ἐκκαθάρισεως τὸ σήμαντρον σημαίνει,
τὴν βλέπω μέσα σ' αὐτὰ, μέσα σὲ κάθε τροῦπα,
καὶ σὲ Πανεπιστήμια καὶ σ' ἄλλα μας τεμένη
πολλὴ κουβέντα γίνεται ποιοῦς θὰ σκουπίσῃ σκουῖπα.

Μπαίνουν στῆς θήκαις τὰ σπαθιά, δὲν τρίβουν τὰ σπιρούνια,
καὶ δικηγόροι καὶ γαστροὶ τεντύνουν τὰ ρουθούνια
νὰ μυρισθοῦν τὸ σχέδιο κι' αὐτοὺς ἂν θὰ τοὺς πάρῃ,
καὶ πρὸς τὴν Ἐκκαθάρσειν φωνάζουν: ἐφ' ᾧ πάρει;

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὰ προπύλαια τῶν Πανεπιστημίων
καὶ πρὸ τῶν ἀνδριάντων σας τῶν πάντοτε τιμίων
κυτοῦν τὴν Ἐκκαθάρσειν μαγκούραις τῶν συγχρόνων,
κι' ἄλλοι τὴν πέρνουν στὸ μεζέ, κι' ἄλλοι τῆς ψάλλουν αἶνον,
καὶ φθάνει σὺν θυμιάμα' στὸν ὕψηλόν σας θρόνον
στὸνος σπαρταξικάρδιος ἐκκαθαρίζομένων.

Κράζει κι' ὁ μέγας Ἀρείος:
ὦ μίξεραι τρεμάτε,

καὶ τρεῖς φοραῖς μακάριος
ἐκεῖνος ποῦ κοιμάται.

χωρὶς τὴν Ἐκκαθάρσειν ν' ἀκούῃ τὴν φρικώδη
νὰ τοῦ φωνάζῃ μὲς' σ' αὐτιά: σήκω καὶ πάρε πόδι.

Φ.—Πῶς μᾶς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... ποῦ νὰ σὰς λέμε τόσα,
ποῦ νὰ σὰς λέμε πάλι
σὲ τούτο μας τὸ χάλι
ὅτι μᾶς λείπουν γρόσα.

Ἐμπρὸς στοὺς ἀνδριάντας σας διαβαίνουν λυπημένοι
Πρωθυπουργοὶ πεσμένοι,
ὁ Ράλλης, ποῦ τρώγε ταβγά καὶ τῆς ξεραῖς πατάταις,
ὁ Κόντης Τζωρτζής, ποῦ κανε τοῦ Δημητράκη πλάταις,
καὶ στανικὸς τὸν ἔφεραν μὲς' ἀπὸ τὴν Ρόπα,
καὶ μίλησε τοῦ λέγανε, κι' ἐκεῖνος ἐσιώπη.

Διαβαίνει κι' ὁ συμπεθερός μας μὲ τὸν Θανάση,
ποῦ δὲν ἔμπορεῖ στὰ νομέρα κανέννας νὰ τὸν φθάσῃ,
κι' ἐν τούτοις εἶδε γρήγορα νὰ πέρνουν μαυρὰ χρώμα
τὰ τεύχη του τὰ πράσινα, τὰ τεύχη τὰ σωτήρια,
κι' ἂντι μὲ σὺλούς ξάχαρης νὰ τοῦ κλεισθῇ τὸ στόμα
τὸν πᾶσιαν τῶν Βορῶν τὰ μαῦρα δηλητηρία.

Πόσα δὲν τράδηξαν κι' αὐτοί!..
μὰ λυπημένοι καὶ σκυφτοὶ
διαβαίνουν καὶ Βουλευταί,
γιατ' εἶναι πιθανὸν πολὺ
νὰ μὴν ξανάλθουν ποτὲ
νὰ ρουχαλίσουν στὴ Βουλῇ.

Ἴσως ποτὲ δὲν ξαναῖδουν ἐκεῖνο τὸ ξημέρωμα
φιλοπατρίδων πόνων.

πού μουτρα για σιδέρωμα
τάκαναν αφιέρωμα
στην μνήμην των προγόνων.

Διαθαίνει κι'ή Κυβέρνησις του πολιοῦ Δραγούμη,
και κλαίνε ρεμπεσκέρηδες
και τόσοι χασομέρηδες,
πού χάσκουν τώρα για λουφέ και για ραχάτ-λουκούμι.

Διαθαίνει μπρός σας συμφορά
και μαυροφόρα λύπη,
δμως διαθαίνει και χαρά
και νέα φούρια για παρῶ
και τόσο καρδιοκτύπι.

Φεγγεβολει το πέλαγος της Σαλαμίνας...νάτο!..
κυττάξετε πώς ναυμαχει και σήμερα τον Πέρση,
και κάθε κύμα, που ξεσπά στον Φαληρέα κάτω,
φωνάζει Σούδα πώς βρωμά κι'εφέτος όπως πέρσυ.

Τί θάλασσα, τί κύματα,
τί νέα μεγαλεία!..
για αγροτικά ζητήματα
μουγκρίζει η Θεσσαλία.

Μπάμ μπούμ, βρονταίς, θυμός, όργή,
και πέφτουν σκοτωμένοι,
και ταξειδεύουν Υπουργοί
να μάθουν τί συμβαίνει.

Το ζήτημα ταγροτικό παντοτεινό σαράκι,
και σε κολλήγων πτώματα
με λιμασμένα στόματα
κουρνιάζουνε κοράκια.

Ο νόμος δεν χωράτεψε, καθένας μας έρρίγησε,
κι'εκεί στην έριβώλακα, κι'εκεί στην Θεσσαλία,
που μ'δνειρα της λευθεριάς ο Ρήγας έπτερύγισε,
λένε καμπόσοι πώς σκλαβιά δεσπόζει και δουλεία.

Το ζήτημα των Θεσσαλών δραματικώς εξαίρεται,
του Ρήγα των το μάρμαρο κατασπιδόνουν αίματα,
μά μήτ'έγω, μήτε κανείς, και μήτε σεις δεν ξέρετε
αν είναι τουτ'άληθινά καν είναι μόνο ψέμματα.

Μή τον λυπάσθε, πρόγονοι, τον τόπο τον μουφλούζη,
κι'ένα πουλι που πέταξε μέσ'απ' την Πόλι σκούζει:
έμπρός, παιδιά, μή χάσκετε... πνεύμα πολέμων άρχει...
της Πόλις οι Συνοδικοί χυμοῦν στον Πατριάρχη.

Έχόλιασαν κατάμαυρα Συνοδικών ίμάτια
και μίτραις φώναξαν τραναίς,
έδω για Σύνταγμα φωναίς
κι'εκεί για Σύνταγματία.

Πλήν έπαυσαν κι'έδω κι'εκεί
καυγάδες Σύνταγματικοί
κι'ακράτητος ρητορική,
κι'αντήλλαξαν Συνοδικοί
αγάπης φίλημα γλυκό.

Κι'ένῳ παντοῦ σφριγῶ χυμός
νομοσχεδίων ποταμός
το σύμπαν κατακλύζει.

Κι'από μελλούσας συμφορές
κι'από πτωχείας τρομερές
το κράτος ασφαλίζει.

Με των νομοσχεδίων μας τον νέο καταρράκτη
και το δικό μας βγάλαμε και των προγόνων τάκτι,
μ'αυτά τα νομοσχέδια γεμίζει τάντερό μας,
με τουτα ξαναδέσαμε καλά τον γάϊδαρό μας,
με τουτ'άλλεθι σήμερα κι'ό χαλασμένος μύλος
της θειάς μας της Κοντύλως.

Με τουτα μόνο όρθήκαμε και πάλι τα νερά μας,
μέσ'απ'αυτά ξεφύτρωσαν και τα δαφνόκλαρά μας,
που γύρω σας ανθοβολούν... μέσ'απ'αυτά και μόνα
σε τουτον τον λειμῶνα
και της Έκκαθαρίσεως η σκούπα ξεφύτρώνει,
που κάνει μούτσουνα πολλών σαν κίτρο, σαν λεμόνι,
κι'αίσθάνονται κοψίματα
δεινών κυλικοπόνων,
που λές σε κρύα μνήματα
πώς κρύωσαν προγόνων.

Θρήνους Έκκαθαρίσεως άκούω γοερούς,
και στης Έκκαθαρίσεως τους τρέχοντας καιρούς
κι'έγω την σκόνη σιέπτομαι ν'άποκαθάρω πάντων
των σκονισμένων παλαιών και νέων ανδριάντων,
κι'άθλον Ηράκλειον θαρρώ να βγάλω και την σκόνη,
όπου σκεπάζει κάποτε και τον Κολοκοτρώνη.

Τριγύρω σας παράδεισος κι'επαγγελίας γή...
αυτον τον χρόνο δηό φοραίς θα κάνωμ'έκλογή.
Δύο φοραίς στο φόρτε μας... ψυχή μου στα Πατήσια!..
δύο φοραίς σφαιρίδιον και τρόπαια περίσσια.

Πώς μάς θωρείτε σιγηλοί;
άνδρες προβαίνουν σφριγηλοί,
πούχουν για γούναις ράμματα.

Δεν βρίσκεις τοίχο πουθενά,
που να μην κόλλησαν τρανά
νέων ανδρών προγράμματα.

Άνδρες μεγάλου μέλλοντος βγαίνουν έδω κι'άλλοῦ,
κι'ό Κόντε Τζώρτζης τάψησε καλά με την Ραλλοῦ,
και κάθε τόσο βρίζτα της κάνει με τα γάντια,
κι'αρχίζουνε μιλήματα
και μάτς και μούτς φιλήματα
με ζάχαρες και κάντια.

Φίλα με να σε φιλώ
για του κράτους το καλό,
και σαν θέλεις να περνάμε πάντ'αδελφικά κι'ώραία,
Δημητροῦλα μου φιλάτη,
δύο χρόνους η δική σου να παχύνεται παρῶ
κι'άλλους τάσους του Κορφιάτη.

Κι'όταν κάθε δύο χρόνους βόσκουν και τα δηό κοπάδια,
τότε νεραϊκά δέν θαχίς, τότε γάϊδαίς, τότε χάδια,
τότε θα μου πής: Τζώρτζακη μ',
φῶς μου, Κόντε, πρώτο τζάκι μ',
τότε θα σου πῶ: Κορφιάκη μ',
Δημητροῦλα μ'τροῦλα μ'τροῦλα μ'.

Πώς μάς θωρείτε, πρόγονοι... και στην παράτα πήγαμε
κι'απ'την παράτα φύγαμε,
και νῦν με τ'αερόστατα πετώντες του Βαρόνου
έξ ύψους αλαλάζομεν: ζήτω μας, και του χρόνου.